

רשומות

הצעות חוק

ה מ מ ש ל ה

25 בינואר 2010

478

י' בשבט התש"ע

עמוד

הצעת חוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה) (תיקון מס' 13), התש"ע-2010 220

**הצעת חוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה) (תיקון מס' 13),
התש"ע-2010**

1. תיקון שם החוק בחוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה), התשנ"ו-1996¹ (להלן – החוק העיקרי), בשם החוק, במקום "הוראות שעה" יבוא "תיקוני חקיקה".
2. תיקון סעיף 1 בסעיף 1 לחוק העיקרי –
- (1) במקום כותרת השוליים יבוא "תיקון חוק עובדים זרים וחוק הכניסה לישראל";
- (2) ברישה, המילים "עד יום ט"ז בניסן התש"ע (31 במרס 2010) – יימחקו;
- (3) בפסקה (1), ברישה, המילים "העסקה שלא כדין" – יימחקו;
- (4) בפסקה (2), בסעיף 12א המובא בה –

ד ב ר י ה ס ב ר

בעתיד הקרוב, מוצע להפוך את הוראות החוק, מהוראת שעה להוראת קבע.

במקביל להפיכת ההסדר הקבוע בחוק להסדר של קבע, מוצע להקל את הענישה הקבועה כיום בחוק על ידי הרחבת שיקול הדעת של בית המשפט לעניין השבתת רכב וחילוטו בנסיבות הקבועות בחוק, פסילת רישיון נהיגה של עובר עבירה לפי חוק זה. לפי החוק, תצומצם החוקה הקבועה בסעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל ותוגבל סמכות שוטר להורות על איסור מינהלי של שימוש ברכב אשר נעברה בו עבירה.

כמו כן נעשו כמה תיקונים טכניים בחוק הקיים, אשר נועדו להתאים את הוראות החוק לשינויים אשר התבצעו במהלך השנים בדברי חקיקה שונים.

סעיף 1 מוצע לשנות את שם החוק מחוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה), התשנ"ו-1996 לחוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (תיקוני חקיקה), התשנ"ו-1996, זאת, לאור הפיכת ההוראות הקבועות בחוק מהוראות שעה להוראות קבע, כמוסבר בחלק הכללי לדברי ההסבר. באופן זה מוצע כי ההוראות האמורות בחוק יהיו תיקוני חקיקה עקיפים שישתלבו בחוק עובדים זרים, חוק הכניסה לישראל וחוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003 (להלן – חוק מאבק בארגוני פשיעה).

סעיף 2 פסקאות (1) עד (3)

לאור הפיכת הוראת השעה להוראת קבע, כמוסבר בסעיף 1 לדברי ההסבר, מוצע בהתאמה לשנות את כותרת השוליים של סעיף 1 לחוק ולמחוק את ההוראה הקובעת תחולה זמנית להוראות החוק שבאותו סעיף. כמו כן, מוצע לחקן את שמו של חוק עובדים זרים בהתאם לשמו המעודכן.

כללי חוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה), התשנ"ו-1996 (להלן – החוק), קובע כהוראת שעה תיקוני חקיקה בחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן – חוק עובדים זרים), ובחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן – חוק הכניסה לישראל).

החוק קובע, בין השאר, עבירות על העסקה, הסעה או הנלה של תושבי אזורי יהודה, שומרון וחבל עזה הנכנסים לישראל או שהוהים בה שלא כדין (להלן – תושב זר) וכן על מתן רשות לתושב זר שאינו רשאי לנהוג בישראל, לנהוג בה ברכב הרשום בישראל – זאת בשל הסכנה לביטחון תושבי ישראל הנובעת מעבירות אלה.

תופעת הסיוע לתושבים זרים, בעיקר בכל הנוגע להסעתם, השתכללה מאוד בשנים האחרונות. בצד מסיעים בודדים ישנן כיום רשתות מאורגנות שמטרתן הסעת תושבים זרים. המדובר בתופעה שהמניע העיקרי שלה הוא כלכלי.

עקב היכרות התושבים הזרים עם ישראל, דרכי הכניסה אליה ויכולת ההיטמעות שלהם באוכלוסיה, הם מהווים יעד אטרקטיבי לגיוס והפעלה בידי גורמי טרור ואמצעי נוח לקידום פעילות טרור, ובשנים האחרונות ניכרת מעורבותם במעשי טרור בין באופן ישיר ובין באופן עקיף.

בשל ההתקדמות בהקמת גדר ההפרדה ועליית מחירי ההסעה של תושבים זרים, ניכרת כיום מגמה של שהייה ארוכה יותר של תושבים זרים בתחומי מדינת ישראל וקיומם של מלינים ייעודיים הנוטלים שכר מהתושבים הזרים.

החוק שנקבע כהוראת שעה, הוארך מעת לעת, עד יום ט"ז בניסן התש"ע (31 במרס 2010). מאחר שהמצב הביטחוני שהביא לחקיקתו עומד בעינו ולא נראה שינוי

¹ ס"ח התשנ"ו, עמ' 168; התשס"ט, עמ' 138.

(א) בסעיף קטן (א), במקום "או קנס" יבוא "או הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977² (להלן – חוק העונשין);

(ב) בסעיף קטן (ב), במקום "או קנס" יבוא "או הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין";

(ג) בסעיף קטן (ג) –

(1) בפסקה (1), המילים "להלן – חוק העונשין" – יימחקו;

(2) אחרי פסקה (1) יבוא:

"(א1) המסיע ברכב תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, באחת מהנסיבות כמפורט להלן, דינו – מאסר שלוש שנים או הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין;

(א) ברכב נעשה שינוי לרבות הוספת תוספת או התקנת מיתקן, במטרה להסתיר את התושב הזר השוהה בישראל שלא כדין;

(ב) ברכב הוסעו שישה תושבים זרים או יותר, השוהים בישראל שלא כדין;

(ג) ההסעה נעשתה במסגרת שירותי הסעות שמטרתם לאפשר כניסה לישראל או שהייה בה, שלא כדין, של תושבים זרים, כאמור בסעיף קטן (6ג);

(3) בפסקה (2), במקום "פסקה (1)" יבוא "פסקאות (1) ו-(א1)";

ד ב ר י ה ס ב ר

פסקה (4)

(א) כאשר ברכב נעשה שינוי, לרבות הוספת תוספת או התקנת מיתקן מיוחד, שתכליתם להסתיר תושבים זרים. שינוי כאמור מצביע על כוונה להסיע תושבים זרים השוהים שלא כדין בישראל באופן שיטתי.

(ב) הסעה של שישה תושבים זרים או יותר, שכן, במרבית המקרים, אין מדובר בהסעה אקראית ברכב פרטי, אלא בהסעה ברכב שמטרתו היא הסעה מאורגנת של תושבים זרים.

(ג) ההסעה נעשתה במסגרת שירותי הסעות, שמטרתם לאפשר לתושבים זרים כניסה לישראל או שהייה בה שלא כדין כאמור בסעיף 12א(6ג) המוצע לחוק הכניסה לישראל בסעיף 2(ח) להצעת חוק זו. סעיף זה קובע כי אין נפקא מינה אם שירותי ההסעות נעשו במסגרת עסק אשר פועל גם באופן חוקי או למטרות חוקיות אחרות.

כמו כן מוצע לתקן את סעיף 12א(ג)(2) לחוק הכניסה לישראל, כך שגם עבירת ההסעה בנסיבות המחמירות לפי סעיף קטן (ג)(1א) המוצע כאמור, לא תחול על מסיע באוטובוס ציבורי, בקו שירות כהגדרתם בסעיף הקטן האמור.

לפסקאות משנה (א) ו-(ב) – מוצע להבהיר כי גובה הקנסות הקבועים בסעיף 12א(א) ו-(ב) לחוק הכניסה לישראל, יהיה בשיעור זהה לקנסות המפורטים בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאם לתקופת המאסר המצוינת בסעיף האמור.

לפסקת משנה (ג) – סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל קובע כי העונש בגין הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין הוא שנתיים מאסר או קנס.

לאור מיסוד התופעה של הסעת תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין, כפי שהוסבר בחלק הכללי לדברי ההסבר, מוצע לקבוע ענישה מחמירה יותר, ולפיה יהיה ניתן להטיל עונש של עד שלוש שנות מאסר, כאשר מתקיימות נסיבות מחמירות שבהן ההסעה כאמור נעשתה תוך שימוש באמצעים מתוחכמים ובשיטות עבודה המעידות כי ההסעה נעשתה באופן מאורגן ומסודר. המצבים המוצעים שבהתקיימם מוצע להחמיר את הענישה הם:

² ס"ח התשל"ז, עמ' 226.

(ד) במקום סעיף קטן (ג) יבוא:

"(1ג) (1) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי נעברה עבירה לפי סעיף קטן (ג) או (5ג) וכי מתקיים האמור באחת הפסקאות שלהלן, רשאי הוא למסור לנהג הרכב שבו נעברה העבירה או לבעל הרכב כאמור הודעה האוסרת את השימוש ברכב לתקופה שלא תעלה על 30 ימים, וליטול את רישיון הרכב לאותה תקופה:

(א) הנהג הסיע בעבר תושב זר השוהה בישראל שלא כדין;

(ב) הרכב שימש בעבר להסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, ובלבד שטרם חלפו שלוש שנים מיום ההסעה כאמור;

(ג) התקיימה אחת הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (1ג)א(1);

(2) בהודעה לפי פסקה (1), תצוין הסיבה לאיסור השימוש ברכב ולנטילת הרישיון";

(ה) בסעיף קטן (2ג), במקום "יורה" יבוא "רשאי להורות" ובמקום הקטע החל במילים "של שישה חודשים" עד המילים "קצרה יותר" יבוא "שלא תעלה על שישה חודשים (להלן – צו איסור שימוש)";

(ו) בסעיף קטן (3ג) –

(1) בפסקה (1), אחרי "בשינוי זה:" יבוא "בסעיף 57א(ב)(3)";

(2) בפסקה (2), במקום "סעיף 57א(ג), (ד) ו(ו)" יבוא "סעיף 57א(ג)";

ד ב ר י ה ס ב ר

נעברה העבירה או לבעל הרכב כאמור, הודעה האוסרת את השימוש ברכב לתקופה שלא תעלה על 48 שעות, ולעניין עבירה שנעברה בשטח כאמור בסעיף קטן (ד)(3) – לתקופה שלא תעלה על שלושים ימים וליטול את רישיון הרכב לאותה תקופה; בהודעה תצוין הסיבה לאיסור השימוש ברכב ולנטילת הרישיון."

לפסקת משנה (ה) – לפי סעיף 12א(2ג) לחוק הכניסה לישראל, על בית משפט שהרשיע בעבירה לפי סעיף 12א(ג) או 12א(5ג) לחוק הכניסה לישראל, להורות על איסור שימוש ברכב שבו נעברה עבירה לתקופה של 6 חודשים, אלא אם כן ראה מטעמים מיוחדים שיירשמו כי יש לאסור את השימוש ברכב לתקופה קצרה יותר.

עם הפיכת הוראת השעה להוראת קבע, מוצע להקל על הענישה ולקבוע כי סמכות בית המשפט לאסור שימוש ברכב לתקופה של עד 6 חודשים, תהיה סמכות שברשותו. כמו כן, מוצע להעניק לבית המשפט שיקול דעת רחב לגבי המקרים שבהם תהיה לו סמכות לקבוע ענישה לתקופה קצרה יותר, והוא לא יצטרך לנמק את החלטתו בטעמים מיוחדים שיירשמו אם החליט שלא לאסור את השימוש ברכב.

לפסקת משנה (ו) – כדי לאפשר השבתת רכבים לפי חוק הכניסה לישראל, אומץ בסעיף 12(3ג) לחוק האמור, ההסדר

לפסקת משנה (ד) – סעיף 12(1ג) לחוק הכניסה לישראל מקנה לשוטר סמכות לאסור שימוש ברכב אשר בוצעה בו עבירת הסעה לפי סעיף קטן (ג) או (5ג) לתקופה שלא תעלה על 48 שעות, ובאזורי קו התפר – שלא תעלה על 30 ימים. הענקת סמכות זו נדרשת לשם הפסקתו של המשך הסיכון המהותי והביטחוני הכרוך בהסעתם של תושבים זרים. מוצע להגביל סמכות זו ולקבוע כי שוטר יהיה מוסמך להפעילה בהתקיים אחד מהתנאים המוצעים בסעיף, שמהם ניתן להסיק כי קיים חשש להמשך הסיכון לציבור, בין אם בשל ניסיון העבר (מעורבות קודמת של הנהג או של רכב בהסעת תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין) ובין אם בשל הנסיבות המחמירות של העבירה שבוצעה (הנסיבות המפורטות בסעיף 12א(ג)א(1) לחוק הכניסה לישראל).

כמו כן מוצע, כי לאור הגבלת הסמכות להורות על איסור שימוש ברכב רק למקרים שבהם קיים בסיס ביטחוני כאמור, לא תהיה אבחנה בין אזורי התפר לאזורים אחרים וזאת בשונה מההסדר הקיים בהוראת השעה.

וזה נוסחו של סעיף 12(1ג) לחוק הכניסה לישראל שאותו מוצע להחליף:

"היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי נעברה עבירה לפי סעיף קטן (ג) או (5ג), רשאי הוא למסור לנהג הרכב שבו

(א) ברישה, במקום "סעיפים 57א(ה)" יבוא "סעיפים";

(ב) פסקת משנה (א) – תימחק;

(ג) בפסקת משנה (ב), במקום "57ב" יבוא "57ב(א)";

(ז) בסעיף קטן (4), במקום "יורה" יבוא "רשאי להורות" ובמקום הסיפה החל במילים "לתקופה של שישה חודשים" יבוא "לתקופה שלא תעלה על שישה חודשים";

(ח) אחרי סעיף קטן (5) יבוא:

"(6) המנהל או המארגן שירותי הסעה במטרה לאפשר כניסה לישראל או שהייה בה, שלא כדין, של תושבים זרים, דינו – מאסר חמש שנים או הקנס הקבוע בסעיף 61א(4) לחוק העונשין; לעניין זה, אין נפקא מינה אם המנהל או המארגן שירותי הסעה כאמור נותן גם שירותים חוקיים או שירותים למטרות חוקיות";

(ט) בסעיף קטן (ד), בפסקה (3), המילים "לחוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראות שעה), התשנ"ו-1996" – יימחקו, ובסיפה, אחרי המילה "תוספת" יבוא "ובלבד שהתקיים אחד מהתנאים המפורטים להלן":

ד ב ר י ה ס ב ר

לפסקת משנה (ט) – סעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל
קובע חזקה אשר לפיה מי שעבר עבירה לפי סעיף 12א(א), (ב), (ג) או (5), והוכחה מודעותו לכך שהלך, העובד, הנוסע או הנוהג לפי העניין, הוא תושב זר, תושב עליו החובה להוכיח כי קיים את החובה לבדוק את מסמכיו של התושב הזה, או כי לא התקיימו נסיבות שלפיהן היה עליו לחשוד שהתושב הזר שווה בישראל שלא כדין. עוד קובע סעיף 12א(ד)(3) האמור כי חזקה זו חלה רק בשטח שגבולותיו הם בין הקו הכחול לבין הקו השחור (להלן – קו התפר) המסומנים בתוספת לחוק.

מוצע לצמצם את תחולת החזקה כך שמלבד תנאי התחולה הגאוגרפי הקיים כיום כאמור, החזקה תחול רק בהתקיים אחת מהנסיבות שלהלן, אשר התקיימותן מצביעה לכאורה על בסיס מוצק לחשוד כי מדובר בתושב זר השווה בישראל שלא כדין, ורק בהן יהיה על אדם להוכיח כי קיים את חובת הבדיקה כאמור:

(א) ברכב הוסעו שלושה תושבים זרים או יותר. בנסיבות אלה, כאשר מדובר במספר נוסעים גדול קמה החזקה שאין מדובר בהסעה אקראית, אלא בהסעה מאורגנת, למעט כאשר מדובר בבני משפחה אחת.

(ב) המסיע קיבל או צפוי לקבל תשלום בעד הנסיעה. בנסיבות אלה קיימת ציפייה ממסיע מקצועי אשר מקבל תשלום בעד הנסיעה, שהוא יהיה מודע לסיכונים המתקיימים מהסעות באזור שבו חלה החזקה.

עוד מוצע לשנות את מיקום התוספת האמורה שבה קבועים גבולות קו התפר, ולהעבירה מהחוק לחוק הכניסה לישראל, כאמור בסעיף 52(5) להצעת חוק זו.

הקבוע בפקודת התעבורה לעניין השבתת רכבים בעבירות תעבורה, בשינויים המחויבים. מוצע לתקן את הוראות סעיף 33(ג) האמור ולהתאימן לנוסח המעודכן של הוראות פקודת התעבורה.

לפסקת משנה (ז) – לפי סעיף 12א(4) לחוק הכניסה לישראל, על בית המשפט שהרשיע אדם בעבירה לפי סעיף 12א(ג) או 12א(5) לחוק הכניסה לישראל, להורות על פסילתו מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה של 6 חודשים, אלא אם כן ראה מטעמים מיוחדים שיירשמו כי יש להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

עם הפיכת הוראת השעה להוראת קבע, מוצע להקל את הענישה ולקבוע כי סמכות בית המשפט להורות על פסילה כאמור לתקופה של עד 6 חודשים, תהיה סמכות שברשות. כמו כן, מוצע להעניק לבית המשפט שיקול דעת רחב לגבי המקרים שבהם תהיה לו סמכות לקבוע ענישה לתקופה קצרה יותר, והוא לא יצטרך לפרט בפסק הדין את הנסיבות המיוחדות שהובילו אותו להחלטתו כאמור.

לפסקת משנה (ח) – תופעת הסיוע לתושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין, בעיקר על ידי הסעתם באופן המתואר בסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, השתכללה מאוד באופן שקיימות רשתות מאורגנות שמטרתן היא ארגון הסעתם של תושבים זרים כדי להקל עליהם להיכנס לתחומי מדינת ישראל ולצאת ממנה. לכן מוצע להוסיף במסגרת סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, את סעיף קטן (6) המוצע ובו לקבוע עבירת הסעה נוספת שהעונש בגינה לא יעלה על חמש שנות מאסר, על מי שמנהל או מארגן שירותי הסעה כאמור.

(א) ברכב הוסעו שלושה או יותר תושבים זרים שאינם בני משפחתו של המסיע, השהים בישראל שלא כדין; בפסקה זו, "בני משפחה", של המסיע – הורהו, ילדו, אחיו או אחותו;

(ב) המסיע קיבל, או שהיה צפוי לקבל, תשלום בעד הנסיעה³;

(י) בסעיף קטן (ד1), במקום "(ג) או (ג)" יבוא "(ג), (ג) או (ג6)";

(יא) בסעיף קטן (ד2) (1) –

(1) בפסקה (1), במקום "יורה" יבוא "רשאי להורות" והסיפה, החל במילים "ואולם רשאי" – תימחק;

(2) בפסקה (2), במקום הסיפה החל במילים "של 3 שנים" יבוא "שלא תעלה על 3 שנים";

(יב) בסעיף קטן (ה), בהגדרה "מעביד" ו"מתווך כוח אדם", המילים "(העסקה שלא כדין)" – יימחקו.

(5) אחרי פסקה (2) יבוא:

(3) בחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952³, אחרי סעיף 19 יבוא:

ד ב ר י ה ס ב ר

עם הפיכת הוראת השעה להוראת קבע, מוצע להקל בענישה ולקבוע כי סמכות בית המשפט להורות כאמור תהיה סמכות רשות, וכי יינתן לבית המשפט שיקול דעת רחב לגבי המקרים שבהם תהיה לו הסמכות להורות על חילוט הרכב, ואם יחליט שלא לחלט כאמור לא תחול עליו החובה לפרט בפסק הדין את הנסיבות המיוחדות שהובילו אותו להחלטה כאמור.

לפסקת משנה (יב) – מוצע לתקן את האזכור של חוק עובדים זרים המופיע בהגדרה "מעביד" ו"מתווך כוח אדם" המופיעה בסעיף 12א(ה) לחוק הכניסה לישראל, כך שיצוין שמו המעודכן של החוק האמור.

פסקה 5

כפי שצוין בדברי ההסבר לסעיף 12א(ד)(3) לחוק הכניסה לישראל המוצע בסעיף 2(ט) להצעת חוק זו, מוצע לשנות את מיקום התוספת לחוק, שבה קבועים גבולות קו התפר, ולהעבירה מהחוק לחוק הכניסה לישראל.

לפסקת משנה (י) – סעיף 12א(ד1) לחוק הכניסה לישראל קובע כי עובד של תאגיד המסיע תושב זר שלא כדין, או המרשה לתושב זר שאינו רשאי לנהוג ברכב הרשום בישראל, ברכב של תאגיד – חזקה כי הסיע את התושב הזר כשלוחו של התאגיד. מוצע לקבוע כי חזקה זו תחול גם לעניין עבירה של ניהול או ארגון של שירותי הסעה לפי סעיף קטן (ג2) המוצע בסעיף 4(ח) להצעת חוק זו. הוראה זו תשמש כלי במאבק נגד מנהלים ומארגנים של שירותי הסעה במטרה לאפשר כניסה לישראל או שהייה בה, שלא כדין, של תושבים זרים.

לפסקת משנה (יא) – לפי סעיף 12א(ד2) לחוק הכניסה לישראל, אדם שהורשע בעבירה לפי סעיף 12א(ג) או 12א(ג2) לחוק הכניסה לישראל, ושבתוך שלוש שנים מיום הרשעתו הורשע בעבירה נוספת מהעבירות האמורות, יורה בית המשפט על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע, ואולם רשאי בית המשפט בנסיבות מיוחדות שיפורטו בפסק הדין שלא לעשות כן.

³ ס"ח התשי"ב, עמ' 354.

"תוספת"
(סעיף 12א(ד)(3))

- ביטול סעיף 2 3. סעיף 2 לחוק העיקרי – בטל.
- תיקון חוק מאבק בארגוני פשיעה 4. בחוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003⁴, בתוספת הראשונה, אחרי פרט (7) יבוא:

"7א. עבירות לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952."

ד ב ר י ה ס ב ר

סעיף 4 מוצע לקבוע כי ברשימת העבירות המנויה בתוספת הראשונה לחוק מאבק בארגוני פשיעה, תיווסף העבירה של הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, הקבועה בסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

חוק מאבק בארגוני פשיעה מקנה כלי אכיפה יעילים נגד ארגונים הפועלים בתבנית מאורגנת, שיטתית ומתמשכת, בעבירות המפורטות בתוספות הראשונה לחוק (או לעבירות מסוג פשע, כמפורט בסעיף 1 לחוק מאבק בארגוני פשיעה). החוק מאפשר, בין השאר, להעמיד לדין, פעיל בארגון או עובד ציבור המסייע לארגון, וכן לחלט רכוש של הארגון בתנאים מסוימים. הוספת עבירה של הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין בתוספת הראשונה לחוק מאבק בארגוני פשיעה, מאפשרת העמדה לדין של המסיע תושב זר כאמור, לפי חוק מאבק בארגוני פשיעה.

לצד זאת, קובע סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה כי העובר עבירה במסגרת פעילות של ארגון פשיעה, דינו – כפל העונש הקבוע לעבירה. על פי החוק הקיים, עבירה של הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, דינה – מאסר שנתיים. לאור הוספת עבירת ההסעה כאמור לתוספת לחוק מאבק בארגוני פשיעה כמוצע, ביצוע עבירת הסעה במסגרת פעילות של ארגון פשיעה תהווה נסיבה מחמירה, בהתאם לחוק מאבק בארגוני פשיעה, ודינה יהיה מאסר 4 שנים, דהיינו – עבירת פשע.

סעיף 3 מוצע לבטל את סעיף 2 לחוק הקובע חובת דיווח שנתיית לכנסת. חובת הדיווח הקובעת מנגנון בקרה תקופתי, נקבעה לנוכח העובדה שחקיקת החוק נעשתה במתכונת של הוראת שעה המוארכת בהתאם לצרכים המשתנים. עם הפיכת הוראות החוק להוראות של קבע, מתייתר הצורך בקביעת חובת דיווח שנתיית בחוק.

וזה נוסחו של סעיף 2 לחוק, שמוצע לבטלו:

"דיווח לכנסת

2. השר לביטחון הפנים ימסור לוועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת, בתחילת כל שנה, דיווח על מספר המקרים בשנה שקדמה למועד הדיווח ובזו שלפניה שבהם –

(1) נפתחו חקירות בשל חשד לעבירות לפי סעיף 12א(ג) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, לפי חלוקה גאוגרפית;

(2) הסתיימו חקירות כאמור בפסקה (1) בלא הגשת כתב אישום והעילות לכך, לפי חלוקה גאוגרפית;

(3) הוגשו כתבי אישום בשל עבירות כאמור בפסקה (1);

(4) ניתנו פסקי דין וגזרי דין בהליכים פליליים שהתקיימו בשל עבירות כאמור בפסקה (1), ותוצאותיהם;

(5) נאסר שימוש ברכב וניטל רשיון הרכב לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952."

⁴ ס"ח התשס"ג, עמ' 502.